

MAJOROS SÁNDOR

Bugybánekne Gót Marika csúf végzetének krónikája*

Nem kevesen lesznek, akik e reszkető kézzel papírra vetett történet elolvasása után azt fogják mondani, minden szava hazugság, de Bugybánekne Gót Marika tragikus csúf haláláról végső ideje elmondani az igazságot, az pedig éppen annyira döbbenetes, mint amennyire hihetetlen.

Mire megérte az ötvenet, Bugybánekne Gót Marika három férjet is elfogyasztott, de egyik házasságából sem jött ki valami jól. Első férje, Ági Lajos bokszoló volt, ám amatőr karrierje csúcán egy doppingügy miatt örökre eltiltották, így az alkoholizmusnak szentelte az életét. Spontán pálinkagyulladásba halt bele, alig harminc-négy évesen. Marika ezután férjhez ment egy relaxáshoz – Gazsy Jenőnek hívták –, aki nem ivott, viszont eszeveszetten kártyázott. Ő tisztázatlan körülmények között lelte halálát egy tartozás kapcsán keletkezett vitában. A harmadik férj volt Bugybának Gyula, a sofőr, akit egy brikettel megpakolt nyergesvontató talált telibe, miközben kerékpárját tolta az éjszakába borult országúton.

Marika ezt követően határozta el, hogy nem forszírozza tovább a férjhez menést, hanem rontásellenes vállalkozásba kezd. Ehhez nagyon értett. Bárkiről két pillanat alatt le tudta szedni az átkot, és nem is kért érte sokat. Hamar észrevette, hogy ez a képessége a házi kedvencekre is kiterjeszthető. Csakhogy a macskákról, kutyákról és a vadászgörényekről leszedett bűbájosság nem sokat jövedelmezett, úgyhogy az ügyfelek lakásában különféle encsem-bencsemek eltulajdonításával kellett kiegészítenie a bevételét. Apróbb bizsuk, szelencék, porcelán nippek meg egy-két olcsó pecsétyűrű került bele a táskájába, csupa érdektelen, nehezen pénzé tehető holmi.

Egy bimbózó startup első stációi voltak ezek, és minden bizonnyal a tragikus végkifejlet is elmaradt volna, ha Marika nem vágyik többre, és nem támad föl benne az a gondolat, hogy ezzel a módszerrel akár még férjet is szerezhet magának. Mert minél bizarrabb valamivel foglalkozik a férfi, annál távolabbra kerül a valóságtól, vagyis annál könnyebb megkaparintani. Tett is néhány próbát különféle doktorokkal, de azok mind magukon hordozták az elváltság ős-billogját, ami ezen a téren, ugye, maga a selejtesség.

Hosszas nyomozás után végül egy Tikvának Aladár nevű herpetológusra esett a választása. Agglegény volt az istenadta, egyedül élt egy nagy belvárosi lakásban. Háziállatai nem voltak, de egy terráriumban több mérges kígyót is tartott.

Marika rögtön megérezte a lehetőséget. Némi rákészülődés után becsöngetett Tikvánakhez, és megmutatta saját készítésű prospektusát a rontásellenes szolgálta-

* A Kerékgyártó Györggyel közösen írt Fekete fény című rémnovella-kötetből

tásairól. Maga is meglepődött, amikor Tikvánék egy zsákmányszerző ragadozó határozottságával beinvitálta őt a birodalmába. Erre a furcsaságra egészen kézenfekvő magyarázat létezett: Tikvánék nemcsak herpetológus volt, hanem szexuálisan aberrált is. A világ felé komoly arcát mutató szaktekintély gyakran és szívesen maszturbált elhagyott parkokban sétáló iskoláslányok előtt, de a nehéz cekkereket cipelő nyugdíjas néniket sem vetette meg. És most ennek a kígyószerűen gusztustalan lénynek a fészkeben megjelent egy telt idomú asszonyosság, akinek fogalma sem volt ezekről a bűnökről.

Tikvánék kapkodva söpörte le a jegyzetlapokat a fotelból, majd hellyel kínálta Marikát, aki azonnal fölfedezte, hogy delejes hatással van a férfitra. Blúzának felső gombját kipattintva hajolt az asztal fölé, miközben a prospektust magyarázta. Tikvánék oda se figyelt. Azon járt az esze, mivel foghatná meg ezt az asszonyt, s mivel köztudott, hogy ne tűnjön emberrablásnak. Eszébe jutott, ha megkínálná kávéval, az metaforikusan ennek az együtt töltött időnek a meghosszabbítása lenne, és aki időt nyer, az teret nyerhet alantas ösztönei kibontakoztatásának.

Marika elfogadta a meghívást, és kijelentette, a feketét két kockacukorral szereti. Tikvánék vehemens igyekezettel fogott hozzá a kávéfőzéshez, de amikor a kotyogóból kicsöpögött a lé, észrevette, hogy a cukros tégely üres. Ekkora égést! Szerencsére lent, a házával szemben volt egy kis vegyesbolt. Azt mondta Marikának, mire a kávé ihatóvá válik, lesz hozzá cukor is, majd fogta a pénztárcáját és letrappolt a lépcsőn. Elővigyázatosságból azért rázárta az ajtót Marikára. Nem azért, nehogy elloponjon valamit, hanem hogy a szökését megakadályozza.

Történetünkbe ezen a ponton férkőzik be a fátum: Tikvánék kilépett a kapun, és reflexből csak jobb felé nézett, mert elfelejtette, hogy az új KRESZ szerint a biciklisek egyirányú utcában mindkét oldalról közlekedhetnek. Így amikor az úttestre lépett, hátulról nekirohant egy bicajos, és felöklelte. Az elvágódó herpetológus a járdaszegélybe verte a fejét, aminek következtében koponyaalapú sérülésből eredő agyi ödémát kapott, és két nap múlva a Szent Ignác kórházban elhalálozott.

De térjünk vissza a lakásban egyedül maradt, és erről a fejleményről mit sem sejtő Marikához! Tisztán hallotta, hogy távozásakor Tikvánék bezárja a lakást, de nem aggódott. A csészét a kezébe véve körbesétált a lakásban, és megállapította, hogy az üvegládában tartott kígyók förtelmesen büdösek. Arra gondolt, hogy miután megszerzi magának ezt a birodalmat, azonnal megszabadul tőlük. Teljesen biztos volt a sikerében.

Közben múltak a percek, és a házigazda csak nem jött vissza. A kávé pedig langyosra hűlt. Ha már nincs cukor, legalább tesztek bele egy adag Completát, határozta el Marika, és rövid keresgélés után talált is egy üveget, amelynek alján maradt egy kiskanálra való fehér por. Mindet beleszórta a kávéjába, jól megkeverte, és egyetlen kortyintással felhajtotta.

Amikor harmadnapra rá a rendőrség föltörte az akkor már halott herpetológus lakását, ott találta a nagy szoba szőnyegén az ugyancsak halott Bugybánekne Gót Marikát, aki a jelek szerint iszonyatos kínok között lehelte ki a lelkét. Olyan döbbet-

netes látványt nyújtott, hogy a helyszínelők kénytelenek voltak a munkahelyi pszichológus segítségét kérni, de még ezt is überelte a kórbonctani jelentés! Eszerint Marika halálát kigyóméreg okozta, mégpedig akkora dózis, ami egy cirkuszi elefántot is ledöntött volna a lábáról.

Csak hosszas nyomozás derítette ki, hogy a méreg abból a tejporos tégelyből kerülhetett bele a kávéjába, amelybe Tikvánék a csörgőkígyóiból kinyert és porrá szárított mérget gyűjtögette. Állítólag egy új partidrog kifejlesztésén fáradozott. Bugybánekne Marika végzetes balszerencséje, hogy Tikvánék nemcsak aberrált, hanem ordenáré módon rendetlen is volt.

A NYUGDÍJAS ÉS A HALÁL

Bugybenák Lajos negyvenéves korában elhatározta, hogy kieszi vagyonából az államot. Azzal kezdődött minden, hogy hazajött a munkából és nem gyűjtött rá. Sem ebéd előtt, sem ebéd után. Az asszony és a két gyerek szinte kórusban kérdezte, hogy mi történt, miért nem szív, pedig tegnap még gyárkéményt készültek róla elnevezni. Mától nem cigarettázok többet, mondta Lajos, harsány röhögést váltva ki a környezetéből, mert mindnyájan tudták, mennyit kínlódott már a kudarcot kudarca halmozó leszokásokkal.

De az elhatározást tett követte, sőt, tettek. Lajos nemcsak a cigarettát hajította ki az életéből, hanem a tranzitsírokat is, és ami igazán furcsa volt, felhagyott a paradicsom sózásával, ami faluhelyen legalább annyira feltűnő, mint gatyában menni a vasárnapi misére. Nem kellett sokat várni, hogy kiderüljön, mi okozza ezt az elfajultságot: egy kocsmai beszélgetés során nyíltan bevallotta, hogy a bűn szeretni való eltévelyedés ahhoz képest, ahogy ő utálja ezt a rendszert. Vagy, hogy pontosak legyünk: a rendszerváltozást. Miért kellett szétcseszni azt, ami működött? És mi ez az új módi a piacgazdasággal meg a kollektív szerződéssel? Menjen a francba az is, aki ezt az egészet kitalálta, hőzöngött, majd rátért annak részletezésére, milyen tervet eszelt ki a rendszer megdöntésére. Tudta, hogy egyedüli fecskéként nem csinálhat nyarat, de meggyőződéssel hitte, hogy egyre többen csatlakoznak majd hozzá, mert rájönnek, a régi szép idők visszahozásának igenis van realitása.

– A kulcs nem más, mint a nyugdíjrendszer – mondta az elvtársi kort idéző hevülettel. – Ha sokáig élnek sokan az államkasszából, az kiüresedik, a hatalom pedig meginog, és összeomlik. És mit gondoltok, miként lehet elérni azt, hogy sokan éljenek sokáig az államkasszából?

A cimborák nem tudták a választ, de Bugybenák Lajos pontosan ilyen hozzáállásra számított:

– Természetesen hosszú, egészséges élettel! – kiabálta, hogy csak úgy zengett. – Ki kell szűrni az életünkéből minden káros elemet, hogy nyolcvan, kilencen évig éljük, mert akkor, és ezt biztos mondom néktek, ki fogjuk enni vagyonából az államot!

Tetszett ez a beszéd az amúgy is nosztalgiabalos társaságnak, ezért felváltva kiáltottak vivátot meg no pasaránt, sőt volt, aki egy kubai vendégmérnökötől szerzett

tudását villogtatva *Hasta la siempre victoriá*t kurjantott, amire az ugyancsak kubai munkástársakkal rendelkezők kórusban vágták rá, hogy: *Viva el presidente Che Guevara!*

Bugybenák Lajos ezt követően kapott igazán vérszemet. Az még hagyján, hogy fölhagyott az olyan káros szokásokkal, mint amilyen az ivászat meg a dohányzás, viszont merev kézzel tolta el magától a töltött káposztát is, hogy a többi, vörös hússokkal fertzett étkekről ne is beszéljünk. Mivel a munkahelye, a városszéli téglagyár nem elégítette ki az egészségmegóvással kapcsolatos elképzeléseit, fölmondott, és beállt postásnak, mert úgy hallotta, a mozgás – ezen belül pedig a gyaloglás – jót tesz a szívnek. Rövidesen fogyott is vagy húsz kilót, ami őszinte megdöbbenést váltott ki azokból, akik nem találkoztak vele napi rendszerességgel.

De az egészséges élet olyan, mint az atombombát működtető láncreakció: nincs benne megállás. Bugybenák Lajos életében is egyik prevenció maga után vonta a másikat, míg végül elvált, otthonából kiebrudalt emberként a posta alagsorában találta magát. Itt tengődött az avas szagú kézbesítetlen levelek között, amelyek egyedüli társaiként osztoztak vele a vállalt küldetésben. A kollégái afféle szent örültnek tartották, akivel nem lehet és nem is érdemes vitatkozni. Tudták róla, hogy rögeszmésen utálja a rendszert, és még rögeszmésebben várja a nyugdíjazásának napját, hogy végre beteljesíthesse a küldetését. De hogy addig se rontsa el az étvágyát, Lajos szinte nem is evett, úgyhogy, ha valóban létezik fénnel táplálkozás, ő jutott el legmesszebbre az odáig vezető úton.

Ámde nemcsak az Európai Uniónak, az egészséges életmódnak is vannak határai, és ezek az utóbbinál sem mindig védhetőek. A lassan aszkétává fogyó Bugybenák Lajosból az ötvenes évei vége felé egy magányosan bolyongó szellem lett, aki bágyadt Belphegorként lézengett a posta kusza pincerendszerében. Ki tudja, honnan származó és mikor keltezett levélkötegek hevertek itt szerteszét, nem beszélve az evolúciós fejlődés során szintet ugró, elfelejtett csomagokról. Normális ember nem is merészkedett ide, még akkor sem, ha történetesen postásnak teremtette az Isten. Bugybenák Lajost gyakorlatilag itt tartotta vesztégzárban a hivatal, mintegy beletörődve abba, hogy a minisztériumokhoz, államhivatalokhoz hasonlóan nekik is van egy szelíd örültjük, ám ő, az előbb említett intézményekkel ellentétben, hál' Istennek nincs hatalmi pozícióban.

A nevezett okok miatt Lajos sem munkaköri leírással, sem főnökkel nem rendelkezett, és arról is, hogy életben van csak az évente ismétlődő orvosi vizsgálatok eredményéből szereztek tudomást. A doktor ilyenkor mindig bemerészkedett hozzá, hogy vért, vizeletet és ondómintát vegyen tőle. Utóbbiról később kiderült, hogy nem kellett volna, de a doktor régi falusi eufemizmussal élve kissé rendetlen ember volt, így a modern trendek miatt elnézték neki ezt az oldallépést.

Azon viszont senki sem csodálkozott, hogy Bugybenák Lajos leletei abszolút rendben voltak. Az alagsorban eltöltött évei alatt három postai vezér kapott infarktust, kilenc levélszortírozót ütött meg a guta, és hat tolóablakos alkalmazott bénult meg teljesen vagy részlegesen agyérgörcs miatt. Egy kimutatás azt is feltárta, hogy

a postai dolgozók mozgásmennyisége az ezredfordulót követően annyira lecsökkent, hogy hozzájuk képest az éti csigák is hosszútávfutónak számítottak. Ennél abszurdabb tragédiát a tanulmány készítői el sem tudtak képzelni.

A jelentés természetesen Lajoshoz is eljutott, és ő olyan jókedvű lett tőle, hogy odafönt vízvezeték-szerelőt hívtak, mert azt hitték a főnyomócsővel támadt valami baj. Mégsem lehet azt mondani, hogy hősünk maradéktalanul élvezte az egészséges élet adta örömeit. Hiába volt szikár és vízmentes, hiába ágaskodott a vesszeje, mint egy villanypózna, arra vágyott, hogy az elhúzódó önmegtartóztatás véget érjen, és leülhessen az állami nyugdíj képletesen vett terített asztalához. Lajos agya ugyan összement, de nem volt annyira hülye, hogy eltorzulva lássa maga előtt a valóságot. Tisztában volt azzal, hogy a nyugdíj nem a lukulluszi lakomát idéző jólétet jelenti, hanem a hosszú, kitarató majszolást, és ez egyáltalán nem volt számára baj. Azok után, hogy ilyen szépen rendbe tette a testét, minden esélye megvolt rá, hogy százhusz évig éljen, és ennyi idő alatt az a kisnyugdíjas is megfingatja az államot, akinek csak kenyér meg savanyú alma kerül az asztalára.

De aki vár, az kivár, mondták az ókori görögök, amikor a kanyarban fölbukkanó maratoni futót lesték. Türelmesek voltak, és ezt jól tették, mert a futó, rangos médiaeseményt teremtve, a karjaik közt lehelte ki a lelkét. Érdekes párhuzam ez, hiszen Lajos a nyugdíjazása előtti években már komplett Iron Man versenyeket gyúrt végig – titokban, hogy a posta vezetése meg ne tudja –, miközben ő is az athéniakhoz hasonló nyughatatlansággal várta a levelet hozó hírnököt. A pincerendszerben jártas, vagy csak tájékozottabb alkalmazottak egyetértettek abban, hogy Lajos eszméletlenül jó bőrben volt, amikor végre hatvannégy évesen megkapta azt a bizonyos végzést, így végképp nem értette senki, hogyan történhetett meg az, ami megtörtént.

Az eset rekonstruálására csupán egymásnak ellentmondó tanúvallomások állnak rendelkezésre, ezért foglalkozni velük nem is érdemes. Elég az hozzá – és ebben mindenki egyetért –, hogy azon a bizonyos napon Lajos a pincéből egy szál ágyékkötőben rohant föl a hivatalba, és egy cetlit lobogtatva azt kiabálta:

– Heuréka, heuréka!

Aztán, mire az álmatag tekintetű hivatalnokok odanézhettek volna, a szívéhez kapva összeesett és meghalt. Az ilyen esetben szükséges kórbonctani jelentés csupán annyit derített ki, hogy a túlradó öröm akkora löketet indukált a vérkeringésében, hogy gyakorlatilag megszakadt tőle a szíve. A posta azóta is a saját halottjának tekinti.

A MONOLIT

Az éjszaka közepén Matajsz Károly szakképzett géplakatos villámcsapásszerűen fölriadt álmából. Vele is úgy esett, ahogy az ilyen fölriadások történni szoktak: kipattant a szeme, és derékszögben fölült az ágyban, mint a hulla, amikor a krematóriumban ráadják a gyors égetést. Fölült, és meredten maga elé nézett. Nem látott mást, csak a nagy, fekete semmit, azt is homályosan. Mellette, a langymeleg nászágyban ott domborodott a felesége, Julika, ám őt nem érte utol ez a furcsaság. Szelíden horkolt.

Mataszj viszont egyfajta transzba kerülve kikászálódott az ágyból, fölvette a szék támlájára dobott pántos kertésznadrágját, és belebújt a földre hajított kék munkás-kabátjába. Mezítláb támolygott ki a konyhába, hogy igyon egy pohár vizet, hátha attól jobban lesz. Nem lett jobban. Dühödten átkozta magát, amiért az este, a *Columbo* nézése közben benyomott vagy fél szál fűszeres kulent egy egész fej vöröshagymával. Nem csoda, hogy most kínozza a sav. Csak úgy, zokni nélkül belebújt a cipőjébe, és kiment az udvarra.

Holdvilágos éjszaka volt, és hála a globális klímaváltozásnak, egyáltalán nem volt hideg. Már évek óta nem kellett tűzrevalót venni, és a virágok is kint maradhattak a teraszon, beleértve a nagy, terebélyes fügefát, ami újabban nejlonfólia nélkül is olyan vidáman élte a napjait, mint a rokonsága ott, a messzi Dubrovnikban.

A friss levegőtől Matajsz gyorsan rendbe jött, ezért átment az udvaron és benézett a műhelybe. Fémipari vállalkozást működtetett, ami jórészt kerítések gyártására szakosodott. Télen alig volt munka, de ennek Matajsz szinte örült. A nagy hajtás után legalább pihenhetett egy kicsit, meg a saját kedvére barkácsolhatott. Akár a legbonyolultabb munkához is megvolt minden eszköze, de ő sosem tört ilyen babérokra. Ha például egy ügyfél valami csicsás, barokkos kerítést rendelt, mindig lebeszélte. Az eleganciára és az esztétikai értékekre hivatkozva ugyanazt a profilvasra hegesztett négyzethálós típust tukmálta rá mindenkire, amit akár éjfélkor, az ágyából kiugraszta is el tudott készíteni.

Most viszont valami megmagyarázhatatlan esemény történt. Ahelyett, hogy a gyors terepszemle után visszament volna a felesége mellé lóbört húzni, levett egy tábla négy milliméteres rozsdamentes acéllemezt a tartóról, és a nagy vágógéppel három egyenlő darabra szeletelte. A darabok egyenként fél méter szer négy métereseek voltak, épphogy ráfértek a munkapadra. Matajsz ezután bekapcsolta az ívhegesztőt és a fémdarabokból összeheftelt egy hosszúra nyúlt egyenlő oldalú háromszöget. A forma két végére flexszel kivágta a hajszálpontosan illeszkedő záró elemeket, majd ezeket is a helyükre rögzítette. Gyorsan és ügyesen dolgozott, mint mindig, és bár a hegesztés nyomának eltüntetésével kicsit pepecselt, két óra sem volt még, amikor a négy méter magas fémszerkezettel elkészült. Ezután a tárgyat fölterette a kisteherautójára, és kigördült vele az utcára.

Láthatatlan földöntúli erő vezette, és ő engedelmeskedett. Lassú menetben gördült végig a kihalt utcákon, amelyeket sejtelmes zöld fény permetezett. Akár a fényceruzával zombivá tett macska, Matajsz rátapadt erre a derengésre, és követte árkonbokron át. Az aszfaltot zötyögős földút váltotta fel, a fák bokrokká, a bokrok göröngyökké és mélyedésekké változtak, de a kocsival minden akadályt leküzdött. Az idő most nem számított. Kényelmes cammogással haladt dombra fel, völgybe le, szinte a végtelenségig. Körülötte újrateremtődött az egész univerzum. Egy halk pukkanás volt az őszrobbanás, amiből színes ködök, aztán meg csillagrendszerek, végül pedig kugligolyókra emlékeztető bolygók jöttek létre. Matajsz ott cikázott ezek között, látva és érzékelve, hogy kialakul és fejlődni kezd rajtuk az élet, hogy előbb növényeket, majd állatokat teremjen. Utóbbiakat jelen esetben azok a baknyulak

képviselték, akik az autó lámpáitól megbabonázva csak az utolsó pillanatban ugrottak le az útról.

Aztán egyszer csak véget ért a varázslat, és a zöld foszforeszkálás abbamaradt. Matajsz üresbe tette a váltót, és leállította a motort. A nagy, sivár üresség közepén állt, de sejtette, hogy ez a terület közigazgatásilag a szomszéd Csöpejhez tartozik, ahol nemrég az a garnitúra kerekedett fölül az önkormányzati választáson, akiket Matajsz zsigerileg utált. Keresve sem találhatott volna jobb helyszínt arra, hogy a küldetését beteljesítse. Mit sem von le ebből az, hogy nem volt semmilyen szándéka, csupán sodródott, mint őszi levél a hirtelen keletkező tornádóban. Mindezt nevezhetjük akár készletnek is, ami ugye, sokrétű. Lehetnek politikai, lehetnek hitbéli alapjai, de úgy is ránk törhet, mint az ülöidegzsába. Akinek volt ilyen – mert Matajsznak bizony volt –, az tudhatja, mire gondolok.

Az a terület, ahová megérkezett, legelő lehetett azokban az időkben, amikor még volt mit legeltetni, mert a jószág ma már tápot fogyaszt, ez mindenki számára evidens. Ám a legelő ettől még legelő, vagy inkább parlag, ami azt sejteti, hogy az önkormányzat hamarosan föloldja majd róla az építési moratóriumot, hogy szétparcellázta busás bevételt realizálhasson. Matajsz ezekről a tervekről sokat tudott, de korántsem mindent. Meglehet, hogy ez a hallomásból szerzett értesülés vonzotta ide, nem pedig a zöld fény, ami akár a műszerfalra tett telójából is származhatott. Legyünk nagyvonalúak, ne foglalkozunk most ezzel, mert Matajsz némi hezitálás után lecibálta a kocsirol a fémesszökt és az ülés alatt önvédelmi célokkal rejtegetett kicsiny, összecsucskható ásóval kiásott számára egy negyven centis gödröt. Miután végzett az ásással, a gödörbe beleállította a fémtárgyat, és a magával hozott vízmértékkel gondosan szintbe hozta. Erről egészen mostanáig nem ejtettünk szót, mármint a vízmértékről, de higgyék el, ott volt, ha meg nem, vegyük úgy, hogy sacc per kábé alapon hozta függőlegesbe. A végeredményt tekintve ez tök mindegy.

Közben az éjszaka átadta magát a pitymallatnak, ami ilyenkor, november vége felé káprázatos színeket hoz magával. A keleti ég alján piros és narancs foltok jelentek meg, alattuk pedig ott fészkelődött a nap terebélyes világossága, igaz, most még csak sejtelemként. Matajsz sosem foglalkozott a szépséggel, vagy ha mégis, akkor azt a hegesztés szabályosságával mérte. Az ember leveri a cundert és gyönyörködik. Ez az élet folyton ismétlődő csodája.

Még elszívott egy cigarettát, és lőtt egy szelfit a monolittal, aztán magára hagyta. Azzal a megnyugvással ült be a kocsiába, hogy ami rajta múlt, azt megtette, a többi legyen a sors vagy egyéb hatalom dolga. Csapjon ide a mennykő, zúgjon le egy izzó meteor, vagy jöjjenek el piknikezni a pokol démonai, őt ez már nem érdekelte. A monolit ott állt Csöpej határában, és csakúgy, mint a világon fölbukkanó többi példány, ez is profi munka volt. A hatóság most majd vizsgálódni kezd, és ennek során a gyanú a csöpeji konkurenciára, konkrétan Érdeskező Lajosra fog terelődni, mert rajta kívül senki sem tud erre felé ilyen szakmunkát végezni. Meglátogatják, kikérdezik, és ahogy az lenni szokott, elkérik a könyvelését. Ő pedig minél jobban mentegeti magát, annál gyanúsabb lesz, és ezt a média is megszéllőzteti. Ettől már

csak egy lépés az, hogy a csöpeji önkormányzat üzelmeire is fény vetül. Nem foszforreszkáló, hanem metaforikus, de akkor is. Érdekeskezű Lajosnak mindenesetre innentől befellegzett, mert hülyének, agyalágyultnak meg egyébnek fogják nézni, miközben ő, a Matajsz és Tsa. Fémműhelyben továbbra is várja a megrendeléseket.

A terv zsenialitásától egészen elérékenyült, olyannyira, hogy a szeme is könnybe lábadt. Kizárólag emiatt történt, hogy az aszfaltra visszatérve nem adta meg az elsőséget egy jobbról érkező török kamionnak, ami épp keresztbe kapta. A kocsi darabjai között Matajsz pontosan úgy repült, mint Alekszej Arhipovics Leonov az első űrséta alkalmával, és ha abba a bizonyos utolsó pillanatba tényleg belefér az ember egész élete, akkor boldognak érezhette magát. Ha pedig nem, akkor tévedtünk.

Közélet sárga szobában